

Boże Przysięgi

Na dobre i złe

Gdy bowiem Bóg (...) nie miał nikogo większego, na kogo by przysiąc, przysiągł na siebie samego – Hebr. 6:13.

Bóg przysiągł zrobić wielkie rzeczy więcej niż tuzin razy. Wszystkie te obietnice dają ludziom obraz pełen nadziei. Pierwsza obietnica Boga przekazana została człowiekowi w formie rozkazu: „Z każdego drzewa tego ogrodu możesz jeść, ale z drzewa poznania dobra i zła nie wolno ci jeść, bo gdy tylko zjesz z niego, na pewno umrzesz” (1 Moj. 2:16,17).

Kiedy niegodziwość upadłych aniołów i ludzi stała się obrzydliwa, Bóg zesłał na ziemię potop, ratując od śmierci jedynie Noego i jego rodzinę. Następnie, Bóg obiecał Noemu, że już nigdy nie zesła na ziemię takiego kataklizmu, aby zniszczyć wszelkie życie – ludzi i zwierzęta – i na znak tego przymierza, utworzył na niebie tęczę.

Z Księgi Izajasza po raz pierwszy dowiadujemy się, że Bóg przysiągł, iż nigdy więcej nie dojdzie do podobnego zdarzenia. Jest to pierwsza obietnica na korzyść człowieka (1 Moj. 9:9-17; Izaj. 54:9).

Bóg obiecał Abrahamowi, że w jego potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi (1 Moj. 12:1-3; 22:16-18; 26:4; 28:14).

Zanim Bóg zesłał Mesjasza, Jezusa Chrystusa, uświadomił Izraelowi jak bardzo potrzebują Odkupiciela. Ustanowił więc przez Mojżesza Zakon, który zawierał również jego przekleństwa (5 Moj. 27:15-26; 29:10-15; Dan. 9:11).

Poza wymienionymi przysięgami, Bóg obiecał, że nie pozostawi nie ukaranej niegodziwości innych narodów.

- Przysiągł wrogość przeciwko Amalekitom (plemieniu Edomitów na Synaju) ponieważ napadli oni na Izrael wychodzący z Egiptu, gdy był zupełnie bezbronny (2 Moj. 17:14-16).
- Asyria miała zostać zniszczona (w sto lat później Asyria już nie istniała) (Izaj. 14:24-27).
- Bosra i inne miasta Edomu miały stać się wieczną ruiną (Jer. 49:13).
- Babilon miał polec, wobec czego wezwał do opuszczenia go (Jer. 51:1-14).

Przysięgi kary

Poza przypadkami wyżej wymienionymi, Bóg wielokrot-

nie zwracał się z obietnicą skierowaną do swego ludu.

- Kiedy Izrael wyszedł z Egiptu, Stwórca przysiągł tym, którzy szemrali przeciwko Niemu, że ich pokolenie nie wejdzie do Ziemi Obiecanej i w konsekwencji, umarli oni na pustyni (4 Moj. 14:1-38; 5 Moj. 1:34-39; Ps. 95:11).
- W desperacji Mojżesz nie okazał posłuszeństwa wobec Boga przy skale i utracił przywilej wejścia do Ziemi Obiecanej (4 Moj. 20:12; 5 Moj. 4:21,22).
- Ponieważ dziesięć plemienne Królestwo Izraela uciskało biednych, zostało zniszczone, a lud został rozproszony daleko od swej ziemi (Amosa 4:1,2; 6:8; 8:7-14).
- niesprawiedliwość pogrzyżała Sedekiasza i dom Dawida (Jer. 22:3-9).
- Ci którzy przeciwstawili się Panu i udali się do Egiptu, prześladowani byli przez miecz, głód i śmierć (Jer. 42:15-17; 44:26-28).
- Lewici zwiedli Izrael, zwracając się ku bałwanom. Pan przysiągł [1], że „(...) poniosą swoją hańbę za swoje obrzydliwości, których się dopuścili” (Ezech. 44:13; por. 3 Moj. 16:21,22). Ci, którzy zwiedli lud, ponieśli za to odpowiedzialność, a nie ci, którzy zostali oszukani. Przysięga ta przywodzi na myśl Lewitów opisanych w 4 Moj. 8:7 oraz Wielkie Grono z Obj. 7:14, obmywające swe szaty.

Lekcja na czasy współczesne jest jasna: przebywanie z ludem Bożym jest dobre, ale nie może być zastępstwem dla dobrego, życzliwego i sprawiedliwego zachowania, które samo w sobie chwali Pana. Apostoł Paweł napisał: „A chcę, bracia, abyście dobrze wiedzieli, że ojcowie nasi wszyscy byli pod obłokiem i wszyscy przez morze przeszli, i wszyscy w Mojżesza ochrzczeni zostali w obłoku i w morzu, i wszyscy ten sam pokarm duchowy jedli, i wszyscy ten sam napój duchowy pili; pili bowiem z duchowej skały, która im towarzyszyła, a skałą tą był Chrystus. Lecz większości z nich nie upodobał sobie Bóg; ciała ich bowiem zastały pustynią. A to stało się dla nas wzorem, ostrzegającym nas, abyśmy złych rzeczy nie pożąдали, jak tamci pożąдали. Nie bądźcie też bałwochwalcami, jak niektórzy z nich; jak napisano: usiadł lud, aby jeść i pić, i wstali, aby się bawić. Nie oddawajmy się też wszeteczeństwu, jak niektórzy z nich oddawali się wszeteczeństwu, i padło ich jednego dnia dwadzieścia trzy tysiące, ani nie kuśmy Pana, jak niektórzy z nich kusili i od węzów poginęli, ani nie szemrajcie, jak niektórzy z nich szemrali, i poginęli z ręki Niszczyciela. A to wszystko na tamtych przyszło dla przykładu i jest napisane ku prze-

strodze dla nas, którzy znaleźliśmy się u kresu wieków” (1 Kor. 10:1-11).

Przysięgi błogosławieństwa

Kiedy indziej, Bóg przysięgał błogosławić ludziom.

- Przysięga dana Dawidowi, że zostanie królem. Pan karmił również syna Dawida, a dom dawidowy (w osobie Jezusa Chrystusa, pokolenia później) miał zostać ustanowiony na wieki (1 Sam. 15:28; 2 Sam. 3:9; 7:8-16; Ps. 89:3,4,49; 132:11).
- Chrystus przyjął rolę Najwyższego Kapłana, aby ostatecznie błogosławić wszystkich ludzi: „Przysięgł Pan i nie pożałuje: Tyś kapłanem na wieki według porządku Melchisedeka” (Ps. 110:4).
- Działalność Chrystusa nie będzie ograniczona wyłącznie do nieba, ale obejmie również Jerozolimę na ziemi. „Ze względu na Syjon nie będę milczał i ze względu na Jerozolimę nie spocznę, dopóki nie wszędzie jak jasność jego sprawiedliwość i nie zapłonie jego zbawienie jak pochodnia. Wtedy ujrzą narody twoją sprawiedliwość i wszyscy królowie twoją chwałę, i nazwą cię nowym imieniem, które usta Pana ustalą. Będziesz wspaniałą koroną w ręku Pana i królewskim zawojem w dłoni twój Boga. Już nie będą mówić o tobie: „opuszczona”, a o twojej ziemi nie będą mówić: „pustkowicie”, lecz będą cię nazywali: „Moja Rozkosz” a twoją ziemię: „Poślubiona”, gdyż Pan ma w tobie upodobanie, a twoja ziemia zostanie poślubiona. Bo jak młodzieniec poślubia pannę, tak poślubi cię twój Odnawiciel, a jak oblubieniec raduje się z oblubienicy, tak twój Bóg będzie się radował z ciebie. Na twoich murach, Jerozolimę, postawiłem stróżów: przez cały dzień i przez całą noc, nigdy nie umilkną. Wy, którzy wyznajecie Pana, nie milczcie! I nie dajcie mu spokoju, dopóki nie odbuduje Jerozolimę i dopóki nie uczyni go sławnym na ziemi! Pan przysięgł na swoją prawicę i na swoje mocne ramię; Już nigdy nie dam twój zboża na pokarm twoim nieprzyjaciołom, a cudzoziemcy nie będą pili twój wina, przy którym mozolnie pracowałeś” (Izaj. 62:1-8).
- Po gniewie nastanie litość dla całego Izraela. „Któż jest, Boże, jak Ty, który przebaczasz winę, odpuszczasz przestępstwo resztkę swojego dziedzictwa, który nie chowasz na wieki gniewu, lecz masz upodobanie w łasce? Znowu zmiłuje

się nad nami, zmyje nasze winy, wrzuci do głębin morskich wszystkie nasze grzechy. Ty okażesz wierność Jakubowi, łaskę Abrahamowi, jak pod przysięgą obiecałeś naszym ojcom za dawnych dni” (Mich. 7:18-20).

- Cały Izrael, czy to z Diaspory, czy z martwych, powróci do ziemi i zacznie żyć sprawiedliwie. „Dlatego tak mówi Wszechmocny Pan: Podnoszę rękę na znak przysięgi: Zaiste, narody, które są dokoła was, znosić będą swoje obelgi. Lecz wy, góry izraelskie, wypuścicie swoje gałązki i przyniesiecie owoc swojemu ludowi izraelskiemu, gdy wkrótce powróci. Bo oto idę do was i zwracam się do was, będziecie uprawiane i obsiewane. I pomnożę na was ludzi, cały dom Izraela; miasta będą zamieszkane, a ruiny odbudowane. I rozmnożę na waszej ziemi ludzi i bydło, i będzie ich dużo, i będą się mnożyć; osiedlę was jak za waszych dawnych czasów i będzie się wam lepiej powodziło niż poprzednio. I poznacie, że Ja jestem Pan” (Ezech. 36:7-11).

Na podstawie wymienionych powyżej pięciu wersetów opisujących przysięgi Boże, otrzymujemy zapewnienie, że Jezus Chrystus będzie zarówno królem, jak i kapłanem oraz że będzie władał i błogosławił, że Jerozolimę będzie stolicą Królestwa Chrystusowego, że obietnicę dotyczącą co najmniej całego Izraela oraz że powracający z Diaspory (rozproszenie pomiędzy narodami) lub z martwych, również będą częścią Izraela. Inne przysięgi Boże zapewniają, że wszyscy przeciwnicy zostaną pokonani.

Stworzone warunki będą więc sprzyjać wypełnieniu się obietnicy danej Abrahamowi, że w Chrystusie będą błogosławione wszystkie rodziny ziemi oraz że narody będą się nawet nawzajem błogosławić! Bóg to obiecał, przysięgł że to uczyni. Żydzi powracają do swojej ojczyzny, więc pozostałe obietnice również wkrótce się wypełnią.

Którą z tych osiemnastu obietnic obalił Szatan lub człowiek? Bóg obiecał, Bóg przysięgł; do nas, Jego ludzkiego stworzenia należy entuzjastycznie trzymać się Jego obietnic i cieszyć się z objawienia Jego wspaniałego planu!

Przypisy:

[1]Podniosłem rękę = przysięgłem

James Parkinson